

Від головного редактора

Шановний читачу!

Є нагода на раз відійти від усталеного вже в нашому журналі класичного Передслова як короткого огляду соціально значущих тенденцій, ініціатив, подій, до появи яких причетні журналісти і журналістика.

Нагода ця — два своєрідні ювілеї «Українського Інформаційного Простору». Нехай не надто круглі в часовому вимірі, але знакові й, дозволю залучити ще одну вагому оціночну рису, — особні. І не лише для маленького редакційного гурту та для засновника, яким є Київський національний університет культури і мистецтва, а й цілої когорти набутих за короткий час справжніх друзів. Це передусім автори та однодумці, які представляють різні покоління українських і зарубіжних учених-гуманітаріїв, які є вихованцями різних наукових шкіл, але які однозначно поділяють декларовані редакцією програмні засади нового наукового періодичного видання.

На початку — кілька промовистих цифрових даних. Якщо перевести всі десять чисел журналу в наскрізну пагінацію сторінок, то таких вийде понад 2500. У вимірі обліково-видавничих аркушів маємо їх понад 210. Кількість надрукованих статей — близько 200.

Цікаво про географію оприлюднених наукових розвідок. Редакція налагодила тісні творчі контакти і залучила до співпраці дослідників-журналістикознавців, які мешкають у різних куточках світу, зокрема США, Великій Британії, Польщі, Литві, Болгарії, Німеччині. Щодо українських теренів, то, окрім Києва, наші автори працюють у закладах вищої освіти Львова, Запоріжжя, Чернівців, Черкас, Рівного, Тернополя, Вінниці, Івано-Франківська та інших крайових наукових центрів.

Пишаємося, що першими оприлюднили ексклюзивні статті відомих учених: Юрія

Бендера з Кембриджського університету (Велика Британія), академіка Івана Дзюби, професорів-українознавців Ярослава Калакури, Василя Яременка, Марини Палієнко, Мар'яна Житарюка та інших.

Розмаїта тематична палітра формується в сталі структурні підрозділи, головними з яких є: «Актуальні питання українського інформаційного простору», «Історія журналістики та книговидавництва», «Теорія і практика сучасної журналістики», «Видавнича справа та мережеві видання», «Зв'язки з громадськістю», «Реклама та промоція», «Інформація та документалістика». На постійно прописався в журналі рідкісний для наукових видань розділ «Публіцистика». Об'єднувальною парасолькою цих розділів слугують осучаснені редакційним дизайнером яскраві писанки. Адже й сама журналістика немислима без потужної групи художньо-публіцистичних жанрів, їхньої скорше емоційної та одухотворюючої потуги впливу на читача.

Звісно, перед читачем, який уперше візьме до рук примірник УІП чи відкриє його сторінки на мережевих платформах, постане питання: а в чому, власне, особливість цього журналу, що різнить його від десятків і сотень інших наукових видань?

Спробую пояснити тезами.

Упродовж перших двох років випуску журнал упевнено пройшов процедури реєстрації та індексації в 14-ти міжнародних і національних науково-метричних базах даних і каталогах. Приємним бонусом стало отримання на початку 2019 року Сертифікату про включення УІП до авторитетної в західному світі бази даних Index Copernicus. А від сьомого числа, відповідно до наказу Міністерства освіти і науки України від 15.04.2021 р. № 420 (додаток 3), журнал включено до переліку наукових фахових видань України за двома спеціальностями: 061 — «Журналістика» та 029 «Інформаційна, бібліотечна, архівна справа».

УІП — чи не єдиний науковий журнал в Україні, присвячений висвітленню проблематики української журналістики та інформації з їхніми відгалуженнями в сегментах видавничої справи та редагування, а також зв'язків з громадськістю та реклами у світовому контексті їх буття. Більше того, робить спроби звільнити національну журналістику з пут соціальних комунікацій, в яких вона опинилася; повернути те, на що національна журналістика заслуговує, — самодостатність, особливість, перервану традицію місійності в творенні, поряд із літературою зрілої нації.

Засадничим у редакційній політиці є спроба відновити поганьблені в останні десятиліття класичні підходи до наукової діяльності в галузі журналістики та інформації: дух професіоналізму, дослідницької порядності, повнота і всебічність в опрацюванні емпіричного матеріалу, переконливість, логічність, україноцентричність ви-

кладу думок та самостійність висновків; це також бій лженауковим і схоластичним теоріям, що не мають стосунку до практики ЗМІ, оборона питома національної фахової термінології, захист її від засилля модної натепер іноземщини; і, звісно ж, категоричний заслін компліціям, запозиченням, будь-яким спробам плагиату.

Ще одна прикметна особливість ювіляра: журнал ілюстрований, друкується в кольорі. Особливо цінними з історичної точки зору є вміщені на його сторінках різні за типологією зображення на історичну тематику, добуті авторами з архівних тек. Для прикладу, вперше оприлюднена архівна справа в перекладі зі старої латини українською про українського першодрукаря Степана Дропана та його друкарню у Львові 1460 року. Або досі не друковані документи про українську еміграційну пресу з британських чи польських архівів. У такий спосіб уможлиблюється розширення сфери побутування подібних оригінальних свідчень доби.

І насамкінець про умови публікації. Вони привабливі і дещо несподівані для всіх, хто з незмінним науковим сумлінням пише якісні наукові тексти на актуальні теми у відповідності з редакційною політикою журналу. Для таких вхід на шпальти часопису безкоштовний. Це стосується «своїх» і «чужих», маститих професорів і дослідників-початківців, зосібно й аспірантів та магістрів. Такий сталий і прозорий підхід — один із незмінних чинників іміджу і репутації організації-засновника.

Отож, запрошую до співпраці. Разом творитимемо новітню історію фахового наукового журналу з твердим опертям на національну традицію та кращі набутки світової журналістики.

Микола Тимошик,
головний редактор
«Українського Інформаційного
Простору»